

Triümfar a França per la dreta

En el cicle d'entrevistes que desde París realitza la nostra corresponsal, aquesta setmana és el torn de Jean-Claude Martínez. D'origen valencià, es perfila ja com el membre més eminent del partit de Le Pen.

Gema Pinana (París)

Membre eminent del partit d'extrema dreta francès, Front National, diputat per la circumscripció L'Hérault, membre de la fusió de finances de l'Assemblea Nacional, conseller regional, catedràtic de dret públic i de ciències jurídiques en una de les universitats més prestigioses de París (París II ASSAS), Jean Claude Martínez va nàixer a la ciutat de Sète el 30 de juliol de 1945 dins una família d'origen valencià.

Molt pròxim al president del Front National de Jean-Marie Le Pen, Jean Claude Martínez es l'autor de nombrosos llibres, un dels quals acaba d'eixir a la venda després de mil peripècies, cap editorial francesa no el va voler editar. És, per tant, l'autor mateix qui finalment ha pres el timó de l'edició.

Els tres primers dies del president Le Pen és un llibre de ciència-ficció. Totes les peripècies que aquesta elecció provoca han estat explicades amb bon humor. 300 pàgines que faran riure a molts, que faran reflexionar a més i que poden ser també l'inici d'un procés contra el seu autor.

—Actualment es considera Jean-Marie Le Pen, que encarna l'extrema dreta francesa, com un dels fenòmens més grans de la política contemporània. ¿Per què pensa vostè que s'ha donat aquest fenomen?

—Bé, això s'explica per moltes raons. La primera, i jo crec que és la més importat, és que Jean-Marie Le Pen diu la veritat. Perquè està dient coses que la gent pensa, i que els altres no diuen. A més, és clar, és una cosa nova, que no s'havia vist en televisió.

Ell parla de França mentre que els altres no en parlen, també parla d'Europa, del treball, de la família, de la virtut. I diu coses com ara que cal treballar, que cal estimar els pares, els avis i l'àvia, i això tots els altres no ho

«Tant Chirac com Barre ja no tenen idees, no tenen res a dir».

diuen. Le Pen ho diu i la gent vol escoltar aquestes coses i les està sentint.

—Tots els sondejos que s'han fet fins ara, donen a Le Pen l'11 per cent d'intencions de vot entre els francesos. D'aquest 11 per cent, ¿quin percentatge n'hi ha de militants o simpatitzants i quin de gent que diu votar Le Pen no per ideologia de partit sinó per motius específics, tals com racisme, seguretat ciutadana, crisi econòmica?

—Bé, això és veritat. En les eleccions a president del 8 de maig, potser aconseguirà un 15 per cent de vots més o menys. És clar que d'aquest 15 per cent

hi haurà uns quants que ho faran per alguna qüestió especial o personal, però no té major importància; el mateix passa, per exemple, amb el partit comunista, el gaullista o el socialista. El senyor González també es trobarà amb el mateix nombre de gent amb aquest problema. Hi ha un refrany que diuen vostès, cadascú per on l'enfila, i hi ha qui l'enfila pel costat comunista, pel costat socialista... Però bé, això representa poca cosa. S'explica perquè la gent està farta, perquè no pot esperar més veient com el país està enfonsant-se, crims, robatoris, i veient que en tot el

món la posició de França no és a dalt i això, per a tots els nacionalistes, per a tots els que estimen la seua pàtria, no es pot tolerar i la gent vol la bandera tricolor, blava, blanca i roja, vol veure-la en el cel de Nova Caledònia, del Pacífic... Açò explica la posició ben alta de Le Pen. Nosaltres, amb Le Pen, tenim fe que arribarem al cim. Estic convençut que arribarem al poder, perquè els altres ja no tenen res a dir, tant Chirac com Raymond Barre... Bé, ells es fotografien per a les tanques publicitàries, però això no fa un president, ja no tenen res més a dir, tot el que havien de dir ja ho han dit, no tenen més idees. L'única cosa que saben fer és mantenir-se en el poder, però això no fa un programa per a mantenir una nació o un país. Com que nosaltres tenim moltes coses a dir i a fer, cal que hi arribem aviat, potser el 24 d'abril o el 8 de maig, millor prompte que tard, però el que és segur és que en els pròxims 10 anys hi haurà un canvi dels homes polítics francesos. I la gent s'haurà d'acostumar a veure la cara de Jean Marie Le Pen, Jean-Claude Martínez, del doctor Bachelot, que els pròxims 10 anys seran els polítics, els dirigents de França. I els altres ho saben.

—Tots els adversaris polítics del candidat del Front Nacional a la presidència de la república l'acusen d'encarnar certes teories nazis, especialment les del racisme.

—Bé, això no és seriós. Però ho utilitzen, i és fàcil de comprendre. No poden dir: estem contra Le Pen perquè s'emportarà tots els nostres privilegis, és a dir, no paguem l'impost sobre la renda perquè som diputats (els diputats francesos no el paguen), prenem el que volem de la caixa dels francesos, per això no el volem. I si Le Pen arriba a manar, tot això s'acabarà, però ells no poden dir això. Però s'ha de dir la veritat, i la veritat és que estan furtant de les caixes públiques, i saben perfectament que nosaltres acabarem amb aquestes coses. No poden dir que estan contra nosaltres per aquestes raons, per tant, cal trobar un pretext. I aleshores s'han inventat que som, jo què sé, que som dimonis, que som el mal, que som feixistes, comunistes, el que ells volen. Però això em fa riure, pense que ells mateixos no s'ho creuen.

—Bernard Estasy, antic ministre i diputat per La Marne, alcalde de Perné i president del Consell Regional de Champagne Arden, és fill de pare català i de mare cubana i és l'autor del lliure titulat La immigració, una sort per a França. Vostè, com a descendent de valencians, ¿què en pensa? ¿Quina

classe d'immigració pot ser una sort per a França?

—El que un bon xic ha de veure és que no és el mateix el d'ara que la immigració d'Espanya, Itàlia o Polònia. Europa té un problema demogràfic terrible i es troba davant Àfrica, amb un índex demogràfic molt fort i se'ns està plantejant una mica el problema del Cid, no en el sentit de la Reconquesta, sinó en el de mantenir els valors culturals d'Occident, amb una religió, la cristiana. Hi ha dues civilitzacions di-

«Davant la immigració, se'ns presenta el problema del Cid: mantenir els valors culturals».

ferents i, en la història del món, quan dues civilitzacions es troben, sempre hi ha una que guanya l'altra. I nosaltres tenim moltes dificultats per guanyar perquè falten fills a Espanya, França, Itàlia... I tota la força vital actualment és a Àfrica i el nostre és un continent de vellets. No cal fer una guerra. Cal una cooperació europea. França i Espanya han de participar del moviment, del desenvolupament.

—¿Quina diferència hi ha entre Le Pen i els dos candidats de la dreta, Chirac i Barre?

—És una diferència de fe, de força i de convicció. El programa de Barre només el coneix ell, i això no és un programa electoral. L'home és molt grasonet, molt simpàtic, sembla una tortuga. Quant a Chirac, és un home també molt simpàtic i crec que tots el volen tenir per veí, per amic, però hi ha molta gent simpàtica al món i no es presenta a unes eleccions. Jo també sóc simpàtic i no vaig de president. Jean-Marie Le Pen té la dimensió per ser president. Un president de la república no ha d'administrar únicament, ha de saber fer front quan arriba un problema difícil, tenir capacitat per pen-

sar, amb deu anys d'antelació, el que ha de passar al país i el que s'ha de fer en educació, defensa nacional, etc. Els altres estan pensant tot el dia com s'han de mantenir en el poder i aquesta és una preocupació molt simpàtica però no escau a un president de la república.

—¿I què el separa dels candidats socialistes i comunistes?

—Andrea Joan cert que és un bon home, però no res més. Quant a Mitterrand és un home molt vellet, un pi-

llet, a València es diria un *perdut*. És trist que amb els seus anys es passe la vida fent viatges. Jo, si em trobara en la seua pell, me n'anava a ma casa.

—¿Però quina és la diferència política amb Mitterrand?

—Bé, hi ha una diferència d'edat i també de convicció. François començà sent d'extrema dreta, i ara és socialista i demà potser comunista. Té tots els colors, com l'arc de Sant Martí, amb la diferència que si ix l'arc farà bon temps i si ix Mitterrand el farà ben rúfol.

—¿Com és, en poques paraules, Jean-Marie Le Pen?

—És un home que té les qualitats dels seus defectes o a l'inrevés. És un home de veritat, de molta generositat, impuls, força, fe. És un home que sap conduir els altres, és un capità, una mica com el Cid. Jo crec que du a la política coses que hi havia fa anys i que n'havien desaparegut. És a dir, molta força, convicció i fe. I crec que la gent està encantada perquè s'hi sent segura. Els altres són homenets, són una mica xiquets de 14 o 15 anys, simpàtics, però ningú no es posa en mans de gent d'aquesta edat. □